

'Gent H/T' in station Gent Sint-Pieters 2003. Foto: Bruno Vermeeren.

Het Cultureel-erfgoeddecreet: eindpunt of tussenstop?

Bruno VERMEEREN
Coördinator VVBAD
bruno.vermeeren@vbad.be

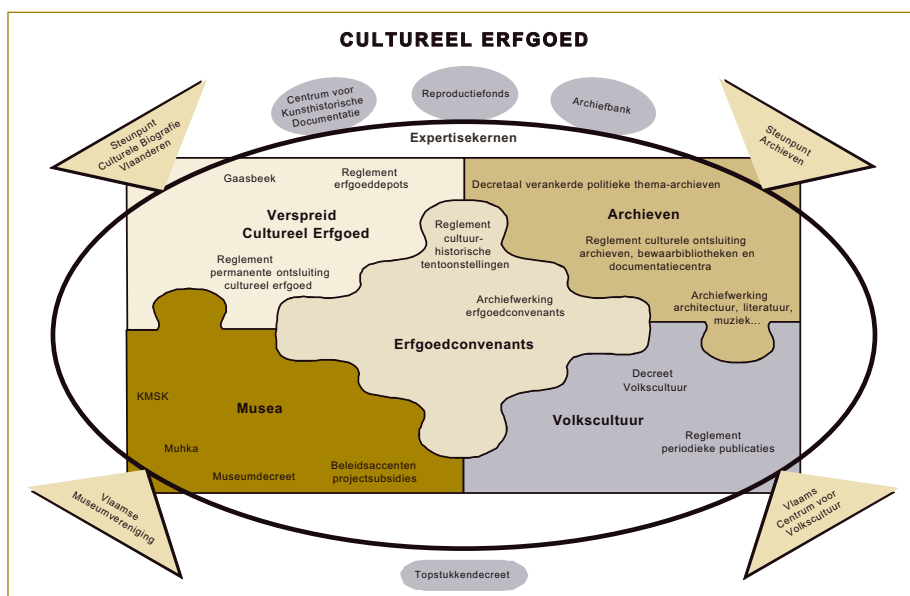
In de zomer van 2008 keurde het Vlaams Parlement het Cultureel-erfgoeddecreet goed.¹ De verwachtingen zijn hoog gespannen. Het decreet moet het – voorlopige – sluitstuk vormen van een dynamisch en vernieuwend beleid dat de voorbije tien jaar het erfgoed op de kaart zette. Archieven en erfgoedbibliotheken kwamen onder de aandacht van de Vlaamse overheid. Er werd geëxperimenteerd met nieuwe werkvormen die uiteindelijk interessant genoeg bleken om decretaal uit te werken. Tijd dus voor een stand van zaken: wat betekent het nieuwe decreet voor de Vlaamse archief-, bibliotheek- en documentatiesector? Tijd ook voor een bescheiden blik vooruit: welke veranderingen mogen we verwachten en is dit een eindpunt of een tussenstop?

Het Cultureel-erfgoeddecreet is ontstaan uit de 'integratie' van drie bestaande decreten: dat op de Volkscultuur (1998)², het Archiefdecreet (2002)³ en het Erfgoeddecreet van 2004⁴. Dat laatste was op zich al een combinatie van het Museumdecreet (1996)⁵ en nieuwe elementen. Zo gaf het bijvoorbeeld de erfgoedcellen een decretale basis. Het decreet heeft dus een lange en complexe voorgeschiedenis⁶. De integratie verliep gelukkig in nauw overleg met de sector. Zo kon begripsverwarring, zoals manifest aanwezig in het Archiefdecreet⁷, uitgeklaard worden. Het denkproces leidde ook tot duidelijke keuzes met als resultaat een vereenvoudiging van de regelgeving – op sommige domeinen toch.

Uitgangspunt: een beleid op drie niveaus voor Vlaamse erfgoedinstellingen

Een belangrijk uitgangspunt van het decreet is de afstemming tussen de beleidsniveaus: het Vlaamse, het provinciale en het lokale. Dat maakt een protocol noodzakelijk tussen de Vlaamse overheid, de Vereniging van de Vlaamse Provincies (VVP) en de Vlaamse Vereniging van Steden en Gemeenten (VVSG). Dit sluitstuk werd pas in januari 2009 vastgelegd in het tweede uitvoeringsbesluit bij het decreet, althans voor zover het gaat over het Vlaamse niveau. Het principe wordt niet helemaal zuiver gevolgd. Zo voorziet de Vlaamse overheid middelen die de onderliggende besturen of hun instellingen in staat moeten stellen een 'complementair cultureel-erfgoedbeleid' te voeren. De provincies krijgen middelen voor de musea ingedeeld op het regionale niveau. Het blijkt in de praktijk duidelijk moeilijk om bestaande subsidiestromen te wijzigen. Daarnaast is ondersteuning mogelijk voor een

Gemeenten (VVSG). Dit sluitstuk werd pas in januari 2009 vastgelegd in het tweede uitvoeringsbesluit bij het decreet, althans voor zover het gaat over het Vlaamse niveau. Het principe wordt niet helemaal zuiver gevolgd. Zo voorziet de Vlaamse overheid middelen die de onderliggende besturen of hun instellingen in staat moeten stellen een 'complementair cultureel-erfgoedbeleid' te voeren. De provincies krijgen middelen voor de musea ingedeeld op het regionale niveau. Het blijkt in de praktijk duidelijk moeilijk om bestaande subsidiestromen te wijzigen. Daarnaast is ondersteuning mogelijk voor een

Het principe van de 'erkende musea' wordt uitgebreid naar de hele erfgoedsector.

Collectiebeherende instellingen kunnen nu een kwaliteitslabel ontvangen, vergelijkbaar met de erkenning die musea al konden krijgen.

Boeken om naar te kijken.
Foto: Francis Vlieghe.

regionaal depotbeleid. Op die manier hoopt de Vlaamse overheid een aanzet te geven om het nijpende tekort aan depots in Vlaanderen aan te pakken. Het is afwachten in welke mate de provincies hierop zullen inspelen. Vanuit Vlaanderen wordt het lokale erfgoedbeleid ondersteund via erfgoedconvenanten. Deze zullen meestal betrekking hebben op lokale of regionale erfgoedcellen, een succesvol instrument dat in de voorbije jaren ingang vond. Daarnaast kan de Vlaamse overheid de uitbouw van culturele-erfgoedfora ondersteunen. Hier wordt dan gedacht aan projecten als het MAS in Antwerpen en het STAM in Gent. Zowel voor de cellen als voor de fora gaat het in eerste instantie over communicatie en zichtbaarheid van de erfgoedsector. Beide instrumenten staan los van een sectorale benadering.

Nieuw is voorts dat het decreet het begrip 'erfgoedgemeenschap' introduceert als *"een gemeenschap die bestaat uit organisaties en personen die een bijzondere waarde hechten aan het cultureel erfgoed of specifieke aspecten ervan, en die het cultureel erfgoed of aspecten ervan door publieke actie wil behouden en doorgeven aan toekomstige generaties"*. De term 'gemeenschap' wijst op onderlinge verbondenheid van wie er deel van uitmaakt. In die zin gaat het allicht verder dan begrippen zoals 'belanghebbenden'

of 'stakeholders'. Of dat in de praktijk ook verschil zal uitmaken, moet de toekomst uitwijzen.

Andere basisprincipes hebben betrekking op de collectiebeherende erfgoedinstellingen. Het decreet gaat uit van een fundamentele overeenkomst tussen musea, archiefinstellingen en erfgoedbibliotheken die alle slechts specifieke instanties zijn van het bredere begrip 'collectiebeherende erfgoedinstelling'. Ze delen dezelfde basisfuncties: verwerving, behoud & beheer, onderzoek en ontsluiting. Het feit alleen al dat deze vernieuwing door de onderscheiden (deel)sectoren onmiddellijk aanvaard werd, wijst op de grote evolutie die het denken over erfgoed en erfgoedbeherende instellingen de afgelopen jaren heeft doorgemaakt. Uiteraard verwacht men dan dat er rekening gehouden werd met de onderlinge verschillen, maar daartoe biedt het decreet ook voldoende garanties. Het gaat zelfs zover dat instellingen één 'ingang' moeten kiezen. Hybride instellingen die zowel archief als erfgoedbibliotheek en museum zijn, moeten dus zelf beslissen voor welk aspect van de werking ze een erkenning aanvragen. Een algemeen label 'erfgoedinstelling' is in het decreet niet voorzien.

Dit houdt ook in dat het beleid voor musea, archieven en erfgoedbibliotheken beter op elkaar wordt afgestemd. Structureel gesubsidieerde instellingen kunnen nu geen beroep meer doen op projectsubsidies. Vroeger konden musea dat wel, andere instellingen niet. Het principe van de 'erkende musea' wordt uitgebreid naar de hele erfgoedsector. Collectiebeherende instellingen kunnen nu een kwaliteitslabel ontvangen, vergelijkbaar met de erkenning die musea al konden krijgen. Het label biedt geen garantie voor (aanvullende) financiering; het bevestigt alleen dat een collectiebeherende instelling kwaliteitsvol werkt. Wat dat juist inhoudt, wordt vastgelegd in het tweede uitvoeringsbesluit⁸; dat verschilt trouwens voor de drie sectoren. De labels, zo wordt gehoopt, zullen de professionalisering in de sector aanmoedigen. Ze stellen immers minimumeisen voor aspecten zoals personeel, openingstijden en professionele werking. Erkende collectiebeherende instellingen worden ingedeeld op Vlaams, regionaal of lokaal niveau. Belangrijkste criteria om ingedeeld te worden bij het Vlaamse niveau, zijn het belang van de collectie, de reikwijdte van het thema waarop de instelling focust en de ontwikkeling van een werking over heel Vlaanderen. Alleen de criteria voor dit niveau zijn opgenomen in het decreet. Zij worden gespecificeerd in het tweede uitvoeringsbesluit. Voor het regionale en het lokale niveau zijn respectievelijk de provincies en de gemeenten verantwoordelijk.

De voorwaarden voor toekenning van het kwaliteitslabel en de criteria voor indeling op een niveau worden dan ook bepaald door de Vlaamse overheid in overleg met de VVP en de VWSG en vastgelegd in een protocol⁹. Dit bepaalt onder meer dat de VVP en de VWSG respectievelijk de provincies en de steden en gemeenten zullen 'stimuleren' om het kwaliteitslabel te gebruiken als basis voor hun ondersteuningsbeleid, om erfgoedinstellingen in te delen en om hun beleid af te stemmen op dat van de andere beleidsniveaus. Verder bepaalt het protocol dat er een structureel overleg komt tussen de drie bestuursniveaus. Het protocol werd afgesloten voor de periode 2009-2010. Uiteindelijk gaat het dus eerder om een intentieverklaring dan om sluitende afspraken, bovendien voor een relatief korte periode. Provincies, steden en gemeenten behouden duidelijk hun autonomie.

De procedures voor de erkenning en voor de indeling bij het Vlaamse niveau, verlopen parallel. Een visitatiecommissie bezoekt de instelling en verleent advies aan de minister.

Culturele archiefinstellingen: geen 'discriminatie' meer

Opvallend is een 'terminologische' verschuiving in dit decreet ten overstaan van het Archiefdecreet. Dat laatste sprak over 'culturele archiefwerking', terwijl het nieuwe decreet uitgaat van 'culturele archiefinstellingen'. In 2002 probeerde de decreetgever nog om publiekrechtelijke

archieven uit te sluiten van subsidiëring. Nu is er geen sprake meer van een principiële uitsluiting, al zullen de facto publiekrechtelijke archieven niet in aanmerking komen voor structurele financiering door de Vlaamse overheid. De bijkomende voorwaarde dat culturele archiefinstellingen die erkend willen worden op het Vlaamse niveau bestanden moeten 'verzamelen' vanuit heel Vlaanderen, vormt hier een stevige hindernis. De enige die in aanmerking zouden kunnen komen, zijn die van de Vlaamse overheid zelf, maar een overheid kan zichzelf niet subsidiëren. In theorie kan een culturele archiefinstelling wel 'aangeduid' worden als instelling van de Vlaamse Gemeenschap. Voorlopig echter lijkt deze categorie van instellingen eerder van toepassing op enkele belangrijke Vlaamse musea.

De definitie van 'culturele archiefinstelling' is zeer breed: "een culturele archiefinstelling ontplooit een werking die past in de hedendaagse praktijk en theorie van de archiefwetenschap en het hedendaags documentenbeheer, en beheert een collectie cultureel erfgoed die voornamelijk tot stand komt door overdracht van archiefbestanden". Met andere woorden: het decreet erkent dat elk archief een culturele instelling kan zijn.

Het valt op dat de archiefinstellingen op basis van maatschappelijk-filosofische stromingen, in de wandelgangen ook wel de 'grote vier' genoemd, niet meer afzonderlijk in het decreet vernoemd worden. Toevallig is dat niet. Het Vrijzinnig Studie-, Archief- en Documentatiecentrum Karel Cuypers diende immers een klacht in tegen het Archiefdecreet omdat het meende op deze basis ook in aanmerking te komen voor subsidiëring. Het is juist voor de grote vier dat in Vlaanderen vanaf de jaren 1980 een regelgeving voor privaatrechtelijke archieven ontwikkeld werd. Met dit nieuwe decreet wordt dan ook een tijdperk afgesloten. Het beheer van Archiefbank Vlaanderen kan dan ook geen opdracht meer zijn die toegekend wordt aan de vier archiefinstellingen op basis van maatschappelijk-filosofische stromingen. Het decreet vraagt nu de oprichting van een samenwerkingsverband dat verantwoordelijk is voor het beheer en de ontwikkeling van de databank. De databank zelf blijft eigendom van de Vlaamse overheid.

De "privaatrechtelijke Nederlandstalige culturele archiefinstellingen in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad die het culturele leven in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad documenteren" krijgen een aparte vermelding in het decreet. Hoewel ze duidelijk niet werkzaam zijn op het Vlaamse niveau, worden ze toch door de Vlaamse overheid ondersteund. Niet verwonderlijk met Bert Anciaux als minister van Cultuur.

Het decreet voorziet immers in de oprichting van een Vlaamse Erfgoedbibliotheek. De overheid richt daarmee geen nieuwe bibliotheek op, maar vraagt 'een representatieve groep van erfgoedbibliotheek' om samen te werken. De Vlaamse Erfgoedbibliotheek zal eerder een expertisecentrum zijn dan een collectiebeherende instelling. Het is de enige instelling die decretaal duidelijke doelstellingen opgelegd krijgt.

Nottebohmzaal, Erfgoedbibliotheek Hendrik Conscience.
Foto: Marc Storms.

Erfgoedbibliotheek: eindelijk in beeld, maar nog niet helder

Het Archiefdecreet was zo opgesteld dat onder 'archiefwerving' ook de werking van 'culturele bewaarbibliotheek' begrepen moest worden. De decreetgever had echter geen rekening gehouden met de specificiteit van de erfgoedbibliotheek, zodat er in de praktijk heel wat spraakverwarring en onduidelijkheid bestond. Met het Cultureel-erfgoeddecreet is daar nu een einde aan gekomen.

Ook het begrip 'erfgoedbibliotheek' wordt door het decreet breed gedefinieerd: "een erfgoedbibliotheek ontplooit een werking die past in de hedendaagse praktijk en theorie van de informatie- en bibliotheekwetenschap, en beheert een collectie cultureel erfgoed die loopt van de oudste schriftmaterialen en eerste gedrukte werken tot de moderne en hedendaagse gedrukte en digitale publicaties". Deze definitie beperkt zich dus niet tot de historische collecties die instellingen beheren. Daardoor kunnen erfgoedbibliotheek ook hun verantwoordelijkheid opnemen voor het erfgoed dat vandaag gecreëerd wordt.

Erfgoedbibliotheek kunnen, in tegenstelling tot culturele archiefinstellingen en musea, niet ingedeeld worden bij een niveau. Heel concreet betekent dit dat geen enkele erfgoedbibliotheek door de Vlaamse overheid structureel gesubsidieerd zal worden. Op één belangrijke uitzondering na. Het decreet voorziet immers in de oprichting van een Vlaamse Erfgoedbibliotheek. De overheid richt daarmee geen nieuwe bibliotheek op, maar vraagt 'een representatieve groep van erfgoedbibliotheek' om samen te werken. De Vlaamse Erfgoedbibliotheek zal eerder een expertisecentrum zijn dan een collectiebeherende instelling. Het is de enige instelling die decretaal duidelijke doelstellingen opgelegd krijgt. Deze hebben betrekking op het collectiebeleid (onder meer Flandrica), expertise inzake conservering (een schade-inventaris), ontsluiting, digitalisering, bewaren en ter beschikking stellen en communicatie.

Deze sector is relatief jong, of beter gezegd, pas recent door het beleid ontdekt. De decreetgever oordeelde het nog te vroeg om hem op dezelfde voet te behandelen als beide andere sectoren.

Expertisecentra en meer: een poort naar voortdurende innovatie

Naast subsidiëring van collectiebeherende instellingen op Vlaams niveau, voorziet het decreet ook structurele ondersteuning voor cultureel-erfgoedorganisaties voor volkscultuur en expertisecentra voor cultureel erfgoed. Het gaat telkens om organisaties die een landelijke werking uitbouwen en die hun werking ontwikkelen in een internationale context. Belangrijke opdrachten voor deze instellingen zijn, naast dienstverlening en kennisdeling, het 'organiseren en activeren van de cultureel-erfgoedgemeenschap'. Het decreet eist afstemming met het steunpunt en – voor expertisecentra – met collectiebeherende instellingen die op hetzelfde domein actief zijn. Een duidelijke definitie voor het begrip 'expertisecentrum' ontbreekt. De praktijk zal moeten uitwijzen welke centra er zullen ontstaan en hoe ze zich zullen verhouden tot het steunpunt. Nu al kan verwacht worden dat enkele culturele thema-archieven, ontstaan na het Archiefdecreet van 2002, zich zullen omvormen tot expertisecentra. Met uitzondering van het Letterenhuis in Antwerpen, beheren ze immers zelf geen collecties, maar ontwikkelen ze kennis rond specifieke thema's, zoals muzikaal, architecturaal of kerkelijk erfgoed. Legde het Archiefdecreet vast rond welke thema's er gewerkt mocht worden, dan laat het nieuwe decreet dit gelukkig open. Zo biedt het de ruimte om expertise te ontwikkelen rond onderwerpen waaraan het

erfgoedveld behoefte heeft. Daarnaast biedt deze nieuwe organisatievorm de mogelijkheid om deskundigheid die in (opeenvolgende) projecten ontwikkeld werd, te bestendigen en structureel uit te bouwen en aan de sector ter beschikking te stellen. Zo hebben de opeenvolgende David-projecten in Vlaanderen een belangrijke rol gespeeld in het denken over digitale duurzaamheid. Het zou een grote stap vooruit zijn als deze expertise niet meer overgedragen moet worden van project naar project, met alle onzekerheid van dien.

De regeling voor projectsubsidies wordt aanzienlijk vereenvoudigd. Zoals gezegd zullen structureel gesubsidieerde organisaties hierop geen beroep kunnen doen, net zomin als projecten die passen in een regionaal depotbeleid of die vallen in het toepassingsgebied van een erfgoedconvenant in aanmerking kunnen komen. Er wordt nog een onderscheid gemaakt tussen 'ontwikkelingsgerichte' en 'internationale' projecten, die telkens betrekking kunnen hebben op de zorg voor of de ontsluiting van het culturele erfgoed. Projecten die beantwoorden aan 'beleidsprioriteiten' zullen wel voorrang krijgen, zodat de Vlaamse overheid een slag om de arm houdt om een beleid uit te tekenen en te stimuleren. Ontwikkelingsgerichte projecten moeten wel landelijk relevant zijn; ook interactie met het publiek of met een duidelijk omschreven doelgroep is een vereiste. Het communicatieaspect blijft dus nadrukkelijk aanwezig. De criteria van landelijke relevantie en voorbeeldwerking sluiten projecten rond conservering en ontsluiting vrijwel uit, hoewel de noden van de culturele archiefinstellingen en de erfgoedbibliotheken in deze domeinen bijzonder groot blijven. Organisaties die erfgoed niet als kerntaak hebben, kunnen alleen maar projectfinanciering krijgen als ze samenwerken met erkende instellingen. Op die manier wil de decreetgever vermijden dat de resultaten van het project na afloop verloren gaan.

Voortzetting van het beleid

Op een aantal andere punten voorziet het decreet in een voortzetting van het bestaande beleid en is er minder sprake van vernieuwing. De opdrachten van het steunpunt blijven dezelfde. Op het terrein is er veel veranderd sinds de fusie van Culturele Biografie Vlaanderen en het Vlaams Centrum voor Volkscultuur, maar dat heeft niets te maken met decreetale ontwikkelingen.

Periodieke cultureel-erfgoedpublicaties kunnen structurele ondersteuning ontvangen en eenmalige publicaties kunnen een beroep doen op projectfinanciering, maar niet als ze uitgegeven worden door een organisatie die op basis van dit decreet structureel gesubsidieerd wordt.

Plannenladenkast in de archiefruimte van de Zusters Urselinen te Onze-Lieve-Vrouw-Waver.

Legde het archiefdecreet vast rond welke thema's er gewerkt mocht worden, dan laat het nieuwe decreet dit gelukkig open. Zo biedt het de ruimte om expertise te ontwikkelen rond onderwerpen waaraan het erfgoedveld behoefte heeft.

Aandachtspunten

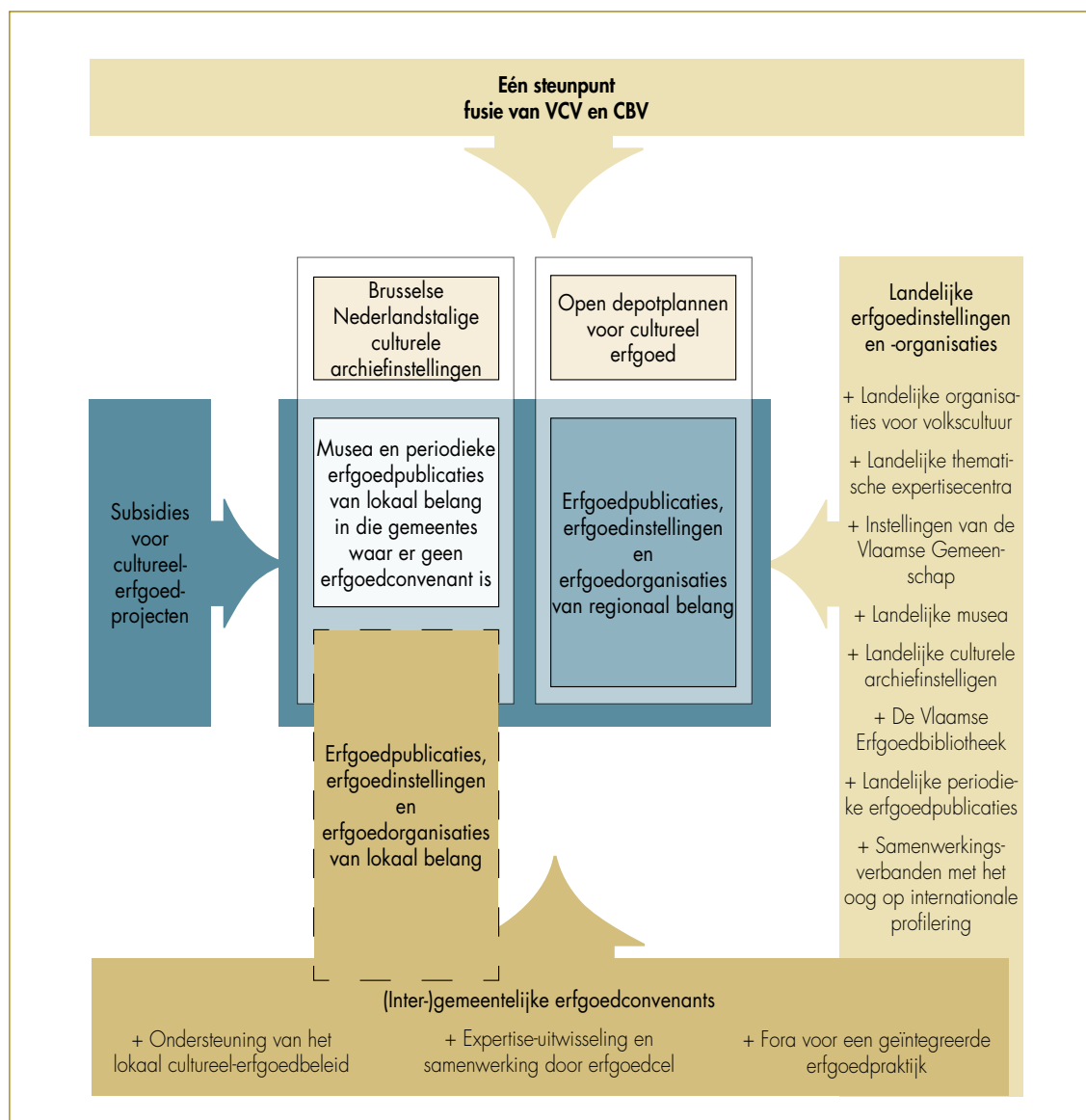
Op de hoorzitting van 15 april 2008 in het Vlaams Parlement uitte de VVBAD haar tevredenheid over het nieuwe decreet. De vereniging is gelukkig met de methodiek, de communicatie en het inhoudelijke resultaat. Zoals gezegd werd de sector betrokken bij het uittekenen van het nieuwe decreet. Dat gebeurde in werkgroepen die verschillende deelaspecten van het nieuwe decreet voorbereidden, maar ook door een hoorzitting op 11 juni 2007 waar het kabinet Cultuur (in de persoon van Pascal Ennaert) en het Agentschap Kunsten en Erfgoed de grote lijnen van het nieuwe decreet voorstelden aan alle geïnteresseerden uit het erfgoedveld. Het gevolg is dat dit decreet in grote mate tegemoetkomt aan de vragen van de sector.

Dat alles neemt niet weg dat er nog aandachtspunten overblijven. Bij de bespreking van de grote lijnen eerder in dit artikel, formuleerden we al bedenkingen bij concrete punten. Er blijven echter ook enkele algemene bedenkingen.

Als beroepsvereniging vraagt de VVBAD uiteraard dat er oog is voor de specificiteit van de verschillende deelsectoren. Het regionale depotbeleid – in de hoop dat dit ook werkelijk gerealiseerd wordt – moet voldoende aandacht hebben voor de noden van archieven en erfgoedbibliotheken.

De vereniging hoopt verder dat er voldoende financiële middelen zullen uitgetrokken worden om het decreet ten volle te realiseren, een vraag die tegen de achtergrond van de recente financiële crisis alleen maar prangender wordt. Of elk bestuursniveau zijn verantwoordelijkheid ook effectief opneemt, zal moeten blijken. Het decreet biedt immers geen garanties dat lokale of regionale besturen erfgoedorganisaties 'op hun niveau' ook voldoende zullen ondersteunen.

Een belangrijke eis die niet gerealiseerd werd, is die van een decretaal depot, aanvullend op het wettelijk depot. In andere Europese staten is er vaak een verplichting om publicaties in verschillende instellingen te deponeren. Dit

biedt betere garanties op lange termijn en zou bovendien perfect aansluiten bij de decretale opdracht van de Vlaamse Erfgoedbibliotheek om een actief collectiebeleid rond Flandrica uit te bouwen.

Voor de archiefsector blijft er tot slot nood aan een publiekrechtelijk archiefdecreet. De VVBAD gaf hier zelf een aanzet toe met de studie *Naar een Vlaams publiekrechtelijk archiefdecreet*¹⁰. Deze proeve wil een samenhangende regeling aanbieden voor de archiefzorg en het document- en archiefbeheer bij de Vlaamse overheidsinstanties van alle bestuursniveaus. Tijdens een debat in het Vlaams Parlement begin 2009 bleek dat politici van diverse partijen de studie als een uitstekend vertrekpunt zien. Minister-president Peeters bevestigde dat de overheid een RAI gevraagd had op basis van de studie. Dany Vandenbossche diende na het debat een voorstel van decreet in gebaseerd op de 'proeve'.

Besluit

Toen de VVBAD in 2006 de eerste geruchten opving over een nieuw decreet dat het Archiefdecreet, het Decreet Volkscultuur en het Erfgoeddecreet moest vervangen, organiseerde ze een rondetafel. Met de resultaten van het gesprek trok ze naar het kabinet en de administratie. Op deze manier wilde de belangenbehartiger vermijden dat plots zijn advies gevraagd zou worden over een decreet dat zo goed als af was en waaraan alleen nog punten en komma's gewijzigd konden worden.

Aan het einde van de rit blijkt dat heel wat verzuchtingen gehoord werden. Dat de overheid het initiatief nam om de sector uitgebreid te betrekken bij de eerste besprekingen over het decreet, zal hieraan niet vreemd zijn. Zodra het schema uitgetekend was, nam de politiek het over. Die besprekingen leidden niet tot de mooiste passages uit het decreet, maar creëerden wel het politieke draagvlak, nodig voor een snelle realisatie.

Die snelle realisatie is op dit moment ook het zwakke punt van het hele traject. De overheid haalt haar eigen timing niet. Organisaties die een dossier indienden, starten of continueren hun werking zonder duidelijkheid over de middelen waarover ze kunnen beschikken. Een smet op de uitvoering van een decreet dat een kwaliteitsvolle werking wil stimuleren. Laat ons hopen dat het kinderziekten zijn die snel weggewerkt worden. De erfgoedsector snakt naar een periode van stabiliteit, zodat nieuwe organisaties – expertisecentra, de Vlaamse Erfgoedbibliotheek – de kans krijgen hun plaats te vinden en nieuwe instrumenten – zoals het kwaliteitslabel – zich kunnen bewijzen. Allicht kan het Cultureel-erfgoeddecreet geëvalueerd worden in de tweede helft van de volgende legislatuur, opnieuw in overleg met de sector. Laten we hopen dat er dan voldoende middelen zijn, want de uitdagingen – zoals ontsluiting, conservering en digitalisering – blijven groot.

Noten

1. Decreet van 23 mei 2008 houdende de ontwikkeling, de organisatie en de subsidiëring van het Vlaams cultureel-erfgoedbeleid.
2. Decreet van 14 oktober 1998 houdende de erkenning en de subsidiëring van organisaties voor volkscultuur en de oprichting van het Vlaams Centrum voor Volkscultuur.
3. Decreet van 19 juli 2002 houdende de privaatrechtelijke culturele archiefwerking.
4. Decreet van 7 mei 2004 houdende de organisatie en subsidiëring van een cultureel-erfgoedbeleid.
5. Decreet van 19 december 1996 tot erkenning en subsidiëring van musea.
6. Zie hiervoor onder meer: Bart De Keyser, *In de zon en in de schaduw. Gemeentearchieven in het Vlaamse erfgoedbeleid*. - Antwerpen: VVBAD, 2004. - (Archiefkunde; verhandelingen aansluitend bij Bibliotheek- & archiefgids; 7).
7. Jan Cools, *balanceren tussen bevoegdheden en het erfgoedbeleid, in: Uit de oude doos. Culturele archiefwerking in Vlaanderen*. - Antwerpen, VVBAD, 2006. - (Archiefkunde; verhandelingen aansluitend bij Bibliotheek- & archiefkunde; 8).
8. Er zijn twee uitvoeringsbesluiten bij het Cultureel-erfgoeddecreet:
 - Besluit van de Vlaamse Regering van 18 juli 2008 ter uitvoering van het Cultureel-erfgoeddecreet van 23 mei 2008, voor wat betreft de subsidiëring van landelijke cultureel-erfgoedorganisaties en cultureel-erfgoedprojecten, de cultureel-erfgoedconvenants en de advisering en
 - Besluit van de Vlaamse Regering van 23 januari 2009 ter uitvoering van het Cultureel-erfgoeddecreet van 23 mei 2008, voor wat betreft de toekenning van een kwaliteitslabel aan collectiebeherende cultureel-erfgoedorganisaties en de indeling van musea en culturele archiefinstellingen bij het Vlaamse niveau.
9. Protocol van akkoord tussen de Vlaamse Regering, de Vereniging van Vlaamse Provincies en de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten over de uitbouw van een complementair cultureel-erfgoedbeleid.
10. *Naar een Vlaams publiekrechtelijk-archiefdecreet*. - Antwerpen, VVBAD, 2008. - (Archiefkunde; verhandelingen aansluitend bij Bibliotheek- & archiefgids; 11.).

SAMENVATTING

In 2008 kreeg Vlaanderen een nieuw Erfgoeddecreet. De sector was nauw betrokken bij de eerste besprekingen. Zodra er duidelijkheid was over de structuur, nam de politiek het over. Dit artikel schetst de vernieuwing die het decreet brengt voor de bibliotheken, archieven en documentatiecentra in Vlaanderen en plaatst enkele kritische kanttekeningen bij het nieuwe decreet.

ABSTRACT

In 2008 the Flemish Parliament voted a new 'Heritage Decree'. The heritage sector was closely involved in the first discussions. When the structure of the new decree became clear, politicians took over. This article describes in a critical way the new aspects of the decree for libraries, archives and documentation centres.